

РЕШЕНИЕ

№ 1752

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **218** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 25. 09. 2019 г. по НАХД № 17391 / 2019 г., Софийски районен съд, НО - 101 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № Р-10-862 / 01. 10. 2019 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, за нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от процесуалния представител на [фирма], с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че не е съставен акт по чл. 19, ал. 6 от ЗКФН, липсвала санкционна норма, неспазването на срока не влечало санкция, като можели да се събират и други доказателства освен представените от застрахования, както и че наложеното наказание е несправедливо.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява. Постъпили са писмени бележки, с които са развити подробни доводи за отмяна на оспореното решение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля А. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Установено е, че с жалба вх. № 91-02-1071 / 13. 08. 2019 г. Г. Г., е сезирал КФН, че застрахователното дружество [фирма] неоснователно отказва да изплати застрахователно обезщетение. При извършената проверка от страна на КФН се установило, че горепосоченото лице е депозирало на 25. 04. 2019 г. искане за плащане с вх. №330В000266, вследствие на което е заведено претенция №[ЕИК]. Преписката е във връзка с настъпило застрахователно събитие „смърт вследствие на заболяване“ на съпругата на Г.. Претенцията е предявена на основание договора за групова застраховка „Злополука и Заболяване, обективиран в полица № 0121170126000822, сключен между [фирма] и Висш съдебен съвет, в съответствие с договор за обществена поръчка № ВСС-14770 / 06. 11. 2017 г. При завеждането на претенцията са представени необходимите документи, след която дата други документи не са изискани. При това положение е следвало [фирма] да изплати обезщетение или мотивирано да откаже плащането до 22. 05. 2019 г., но вместо това е отказано изплащането на обезщетение на 07. 06. 2019 г.

На 11. 09. 2019 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на пълномощник на застрахователното дружество.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и процесното НП № Р-10-862 / 01. 10. 2019 г. от заместник- председателя на Комисията за финансов надзор.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивите на въззивното решение съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти, които настоящият състав възприема изцяло.

Видно е, че подадената касационна жалба изцяло преповтаря жалбата подадена пред СРС, като в нея липсват конкретни пороци на решението, представляващи касационни основания.

В същото време така изложените доводи за незаконосъобразност на издаденото НП са обсъдени подробно от въззивния съд и са приети за неоснователни. Както беше посочено по-горе, касационната инстанция напълно споделя изложените от СРС мотиви за неоснователност на подадената жалба.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение, за което правилно е наложено съответното административно наказание.

По съществуващото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, поради което правилно е ангажирана и административно-наказателната му отговорност.

Кодексът на застраховането в чл. 108, ал. 1, предвижда максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е определено, от страна на СРС, че този срок е започнал да тече от 25. 04. 2019 г., когато са представени всички документи и е изтекъл на 22. 05. 2019 г.

По делото безспорно е установено, че към дата 22. 05. 2019 г. не е налице произнасяне от страна на дружеството по редовно заведена претенция и доколкото се касае за административно нарушение извършено чрез бездействие в рамките на задължението за определено действие в законоустановен срок, то след неговото изтичане е осъществен състава на конкретното административно нарушение. В тази връзка са неоснователни доводите в жалбата, че законът имал предвид всички представени доказателства, а не само тези от застрахованото лице, тъй като не са представени доказателства, че от страна на застрахователя са събирани допълнителни доказателства от друго лице след 25. 04. 2019 г.

Съдът намира, за неоснователни доводите, че нямало издаден акт по чл. 19, ал. 6 от ЗКФН, тъй като предвидения в тази разпоредба констативен документ касае извършването на проверки, докато в конкретния случай съставения АУАН е поставил началото на административнонаказателното производство, съобразно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН.

Неоснователни са и доводите, че липсвала санкционна норма, тъй като чл. 644 от КЗ, предвижда налагането на административно наказание за всички общи случаи, извън специално уредените.

Неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, в контекста на заявените доводи за несправедливост на наказанието, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, още повече, че това не е първото нарушение на жалбоподателя, доколкото е наказан при условията на повторност.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за

съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 25. 09. 2020 г. по НАХД № 17391 / 2019 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК 030269049, да заплати на Комисия за финансов надзор - С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.